Ч. 279. Субота 30 (17) грудня 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Материяли до реформи виборчої в Австриї.

(I.) Під повисшим заголовком помістив „Pester Lloyd" замітну допись з Відня, котра з деякими поясненями буде в теперішну пору, коли вже підготовляє ся реформа виборча, інтересна і для кождого з наших читателів. В згаданій дописи каже ся:

Від коли президент міністрів бар. Ґавч на засїданю палати послів дня 28 падолиста заповів урядово реформу виборчу, займають ся сею справою безупинно всї політичні круги. Парлямент що правда залагодив порядок дневний, на котрім стояли инші справи, але у всїх дебатах якої-небудь натури політичної була реформа виборча найголовнійшим підкладом дискусиї. Під впливом сеї справи розійшла ся палата послів на різдвяні і поворічні ферії і під еї впливом збере ся парлямент знову в послїдній третині січня. Але й аж до того часу будуть всї політичні чинники займати ся сею справою, а передовсїм правительство, котре занятє тепер пильним збиранем і оброблюванем материялів та виготовлюванем проєкту закона. Але й в поодиноких партиях обговорює ся безнастанно та справа а так само також і межи партиями а правительством. Лиш при тім не розходить ся вже о принципіяльне питанє загального і рівного права голосованя. Під сим взглядом нема вже ніякої суперечки. Загальне враженє єсть таке, що о сїй основі реформи не може вже бути дискусиї.

Спершу, що правда, брало ся під розвагу також і плюральне або множинове право виборче а президент міністрів запримітив дня 28 падолиста, що то буде предметом основних розслїдів, чи і о скілько ся форма права виборчого дасть ся взагалї примінити до австрийских відносин. (Плюральне або множинове право виборче основує ся на тім, що один виборець може мати кілька голосів. Таке право виборче єсть по части в Анґлїї, де один виборець, котрий в кількох містах має свої помешканя, або в кількох округах свої ґрунти, може також в кількох місцях бути виборцем. Найосновнійше переведено плюральне право виборче в Бельґії. Там має насамперед кождий Бельґієць, котрому звиш 25 лїт житя, один голос; але він може мати ще й другий або й третий голос, скоро: 1) скінчив 35 рік житя, єсть жонатий або вдовець з дїтьми і платить бодай 5 франків податку; 2) коли скінчив 25 лїт і має або ґрунт, котрий дає єму 140 франків річного доходу і він платить бодай 3 франки податку, або має що найменше 100 франків річної рен ти; 3) коли скінчив 25 лїт і зложив академічні або якісь инші іспити, або займає якесь важне урядове становище, або єсть рівночасно властителем ґрунту і капіталїстом. Ніхто однак не сьміє віддавати більше як три голоси. Кождий виборець дістає тілько карток голосованя, кілько голосів він має право віддати. — *Ред.)*

Теоретично — каже ся в дописи дальше — дало би ся неодно навести, що промавляє за сполученєм плюральности з загальним правом виборчим і для того гадка множинового права виборчого виринала по кілька разів в кругах посольских. Говорено, що голоси треба не лиш числити, але й важити. Голосам таких виборцїв, що мають визначне суспільне і духове значінє, треба надати більшої ваги. В практицї однакож виглядає плюральність зовсїм инакше. Значінє поодиноких людий в горожаньскім житю степенує ся в ріжнородний спосіб, підчас коли плюральність заводить різкі степенї. Так н. пр. плюральність образованя. Є люди, котрі покінчили школи і можуть виказати ся уздібненєм до якогось фаху, але їх державно-горожаньске значінє єсть дуже мале; з другої же сторони є люди, котрі не кінчили шкіл і не мають тої кваліфікациї, яку надає школа, але они мимо того здобули собі велике значінє і в практичнім житю дійшли до визначного значіня. Отже чи такий бідачиско студент, що колись перепхав ся через ґімназию, має мати більше право виборче, як якийсь високо інтеліґентний, здібний самоук, котрий в практичнім житю дійшов до великих успіхів і поважаного, визначного становища?

Старий Йоцо видить...

(З болгарского — Івана Вазова).

Коли погадаємо на наших батьків, дїдів і предків, котрі пійшли на той сьвіт перед освободженєм вітчини, заки ясний промінь свободи міг заяснїти перед їх очима, то приходить нам дуже часто гадка, як велике було би їх зачудованє, їх радість, коли би они яким чудом пробудили ся з свого вічного гробового сну, вийшли на білий сьвіт і розглянули ся; як би їх тронуло то всьо незвістне, неімовірне довкола них в житю, в тім житю, в котрім мусїли би ся чути чужими!

Але они не воскреснуть, ті душі наших нещастних предків, аби натїшити ся чудесами свободи, на які ми тепер, вже привикли до того, глядимо рівнодушно, але яких они навіть в своїх найсьміливійших снах не важились надїяти ся...

Ні, они не воскреснуть. Ще ніхто не воскрес!

* * *

Однако був один чоловік, що умер перед минною о свободу і котрий — не воскрес, а однако міг відчувати зачудованє воскресшого на вид освободженої Болгариї і то без тих розчаровань, які нам живучим судило ся...

То був вісімдесятьчотиролїтний старець, старий Йоцо.

Він жив в однім гірскім сільци, схованім між двома горбами, що було прилїплене до дикої зубічи Старої Полонини, над яругами ріки Іскру.

Той старий Йоцо був простим, але ще душевно сьвіжим старцем, що вів тяжке житє невільника з усїми єго трудами, муками, безнадійностию; в шістьдесять четвертім роцї житя постигло єго вріднім селї нещастє, що він нагле осліп, саме вкоротцї перед вибухом російско-турецкої війни.

Він лишив ся при житю, але був мертвий для житя, для сьвітла, а переповнений тайним, непоборимим жаданєм свого серця побачити „болгарске" — так називав в своїм мові вільну Болгарию!

В єго души жили лиш образи мрачної минувшини; в живій ще памяти старця ворушила ся темна хмара споминів з житя невільника, погані, страшні спомини. Він бачив в своїй души ясно, що колись видів власними очима, виразно виринали перед ним з мраки червоні фези, турбани, дикі Турки з дикими лицями, довга ніч неволї без проміня радости і надії... в ній він уродив ся, в ній умер.

* * *

До тої далекої гірскої пустинї навіть відгомін війни доніс ся лиш дуже слабо. Війна розпочала ся і скінчила ся, а єї грім ледве залунав слабим відгомоном в диких яругах долини Іскру.

Настала свобідна Болгария.

І старий Йоцо став вільним — так єму говорили.

Але він був слїпий, він не бачив свободи і він не відчував єї добре.

Понятє свободи заключало ся для него в словах:

„Нема вже Турків!"

І він чув, що їх вже нема.

Але він бажав горячо побачити „болгарске", аби ним натїшити ся.

По своїх простих односільчанах, їх гадках, журбах щоденного житя не помічував нїчого нового. Все ті самі люди з тими самими бажанями і клопотами, в тім самім убожестві як перше. Він чув той сам крик і ті тамі сварнї в шинку, ті самі сільскі новини, ту саму борбу з нуждою і природою в тім забутім, неурожайнім куті, далеко від сьвіта.

— Де є болгарске? — питав він здивований, коли сидів в тїни старих дубів перед своїм домом, глядячи з задумою перед себе мертвими очима.

Колиб лиш міг видїти, він орлом полетїв би, аби розглянути ся, що нового на сьвітї.

— Ах, тепер придались би менї очи! — думав з огірченєм.

Бачити свобідну Болгарию, то була єго безнастанна думка. Та думка виперла у него все инше. Гамір житя довкола него був для него рівнодушний. То всьо було таке мале, незначне, марне, звичайне! Він бояв ся, що міг би умерти, не зрозумівши, що то є „бол-

Така сама несправедливість показує ся і *в плюральности на основі оцінки податкової*. Остаточно мусить плюральне право зачинати ся від якоїсь суми податкової. Отже чи голос якогось чоловіка, котрий случайно платить о кілька сотиків більше податку, має в двоє більше заважити, як голос другого, коли преці господарске становище обох тих людий ледви чи може виказати таку ріжницю, котру би можна добачити? Та й дійстно плюрального голосованя нігде не заведено у великих держав; єсть оно лиш в Бельгії та й там на него жалують ся. З тих причин *відкинено рішучо також і в миродайних кругах гадку заведеня плюрального права виборчого*.

Президент міністрів бар. Ґавч згадав в своїй бесіді з дня 28 падолиста також про *пропорціональну систему виборчу*, але й зараз заприміти, що она ледви чи дасть ся примінити до австрийских відносин. Там, де она заведена, борють ся з собою великі партиї, зорґанізовані політично на цілій териториї державній, підчас коли в Австриї борби виборчі обмежають ся лиш на поодинокі краї і внаслідок всілякости відносин в тих краях одержують свій особливий характер. Крім того тота система виборча єсть дуже скомплікована і штучна, вимагає незвичайного степеня політичної зрілости і представляє великі трудности технічні. В менших державах з менше сильно зорґанізованими партиями можна пропорціональним правом виборчим осягнути якісь успіхи, але кожде роздроблене голосів приносить ту небезпечність з собою, що висаїд, замість відповідати справедливости, стає ся зовсім случайний і не вдоволяє нікого. Для Австриї тота система вже сама собою не надає ся і *для того правительство взагалі не брало єї під увагу*; чи не дало би ся єї завести десь в якихсь поодиноких місцях н. пр. у Відни, як того дехто домагає ся, о тім, здаєсь, не порішено ще нічого остаточно.

(Пропорціональна система виборча основуєсь та тім, що поодинокі партиї політичні укладають перед виборами свої урядові лісти виборчі, значить ся, списують імена всїх тих кандидатів, котрих хотіли би вибрати. Кождий виборець голосує відтак подвійно: раз на цілу лісту а відтак на кождого посла. Після суми відданих голосів на поодинокі лісти обчисляє ся відтак пропорціонально, кілько мандатів має одержати дотична ліста, значить ся, дотична партия політична. Коли би н. пр. як тепер у нас в Австриї треба вибирати до Ради державної 425 послів, то з відданих всілякими партиями ліст треба би обчислити, кілько послів мало би припасти для кождої партиї. Число, котре би показало, кілько мандатів має припасти якійсь партиї, називає ся квотом виборчим. При дальшім голосованю на поодиноких кандатів в лісті мусіло би на кождого припасти тілько голосів, щоби він осягнув свій квот виборчий. Ба, але як то обчислити, коли один кандидат може одержати більше а другий менше, як єму потреба! Що зробити з тим „більше“ і „менше“? На то попридумовано всілякі способи, котрі мають тому зарадити. — З повисшого можна вже зрозуміти, що пропорціональні вибори не надають ся для відносин в Австриї, де ще в гру входять і всілякі відносини національні. Пропорціональні вибори заведено доси лиш в поодиноких кантонах швайцарских. — Ред.).

Вісти політичні.

До ситуациї на Угорщині. — Події в Росиї. — З Туреччини. — Конференция мароканьска.

„Esti Ujsag“ доносить з достовірного жерела що слідує: Люкач сам не хоче стати президентом міністрів, хоч то єго з висшого місця нераз предкладано, але він хоче в першій лінії спонукати ґр. Юл. Андрашого, евентуально Кольомана Селя або Александра Векерле, щоби котрийсь з них обняв сей уряд. Притім старає ся він о то, щоби котрийсь з тих політиків обнимаючи правительство, міг оперти ся на коаліциї. Опозицийні політики впрочім ще й тепер не дуже вірять в успіх мирової акциї. Розійшла ся вже навіть чутка, що в січни будуть насильно брати рекрутів і вибирати податки, але тота чутка єсть зовсім безосновна. То лиш одно здаєсь бути певним, що міністер справ внутрішних Крістоффі прикаже відправити всїх тих комітатових урядників, що противлять ся розпорядженям старшого жупана. Старший жупан абаньі-торнайского комітату ґр. Понґрач вже й відправив зі служби заступаючого віце-жупана. Тота сама ґазета доносить, що міністер фінансів вислав до всїх фінансових дирекций тайний окружник, в котрім приказує їм всї державні претенсиї виходячі поза буджет стягати так само як і публичні податки з неумолимою строгостию.

Розійшла ся чутка, що бар. Феєрварі ще підчас сьвят перестудив ся і занедужав а тепер не вільно єму виходити з комнати. Він не приймає нікого крім свого секретаря бар. Скерлеца, котрий здає єму звіти про справи урядові.

Дня 26 с. м. появив ся царский указ о праві виборчім до думи державної. Надане сим указом право показує супротив подібного указу з 7 падолиста значний поступ, бо признає право виборче многим тим верствам суспільности, що після попередного указу були від него виключені. Новий закон надає право виборче слідуючим катеґориям: 1) Властителям недвижимостий, що платять податок і бодай рік суть в їх посїданю; — 2) властителям підприємств промислових, підлягаючих податкови; — 3) особам, що платять податок чиншевий; — 4) особам, що платять податок промисловий; — 5) особам, що наймають помешканє на власне імя; — 6) особам, що дістають платню від держави, земства, властий громадских або зелізниць. Тоті особи мають також право брати участь в нарадах міских виборців. — Робітники з фабрик, в котрих працює не менше як 50 робітників, мають право висилати свого делеґата на збори виборчі, а іменно висилають робітники з фабрик, що мають 50 до 1000 робітників 1 виборця, всї фабрики, де більше як 1000 робітників, висилають на кождих тисяч робітників 1 делеґата, а ті делеґати вибирають виборців. Перше засїдане думи може відбути ся, скоро сенат оголосить лісту виборців, на котрій буде списана бодай половина всїх членів думи. Цар приказав рівночасно, щоби прискорено вибори та щоби міністер справ внутрішних поробив приготовленя, аби дума могла бути як найскорше скликана.

Розрухам та революциї в Росиї все ще нема кінця. В Петербурзї настає вже спокій, робітники вертають до роботи, але в Москві революция все ще не притихла, хоч здає ся, що й она вже ослабає. Вчера іменно вже менше стріляня було чути в місті, а революционери казали, що настав розʼєм, але в пятницю борба знову розпічне ся. Трудно описати, як виглядає місто: зовсім якби підчас війни. Доми порозбивані гарматними кулями, улиці позавалювані поторощеними ваґонами та возами, завалені телеґрафічними стовпами і деревами. Кажуть, що за цілий час борби було вже 15 тисячів ранених і убитих. В Харкові, Києві, Одесі, Тифлїсі, Саратові, розрухи повтаряють ся, а в прибалтийскім краю революция Лотишів прибрала зовсім вид давної хлопскої війни в Німеччині.

З Константинополя доносять, що збройні дружини болгарскі і грецкі появили ся знову у вілаєтах монастирскім і скоплійскім. Румуньский посол домагав ся оногди від Порти, щоби она взяла в свою опіку румуньский ґенеральний консулят і румуньску торговельну школу в Солуни, котрим загрожує тайний греко-македоньский комітет.

гарске“, або стратити зі старости розум, не пізнавши тої дивної річи.

* * *

Раз, в пять літ по освобожденю, розійшла ся в селі чутка, що, Бог знає з якої причини, має приїхати начальник округа.

Та вість заворушила ціле село.

І серце бідного Йоца забило скорше, єго душу наповнила страшна нетерпеливість, якої доси не знав. Чей аж тепер побачить „болгарске“. Так, побачить!

Він розпитував всюди, аби довідати ся, що то за достойник, може то меймур? Більше досьвідні селяни говорили єму, що начальник округа то тілько як каймакам, як паша.

— Але болгарский паша? — питав задихуючись від зворушеня.

— Боргарский, а який же? — відповідали єму.

— Один з наших? Болгарин? — спитав ще раз зачудований.

— Чи хочеш, аби то був Турок, Йоцо? — відповідали милосердно селяни, що вже давно бачили капітанів, начальників і ще висших урядників у Враци, бо в Софії ще ні один з них не був.

Але старий Йоцо не вдоволив ся тою відповідию. Він питав, як начальник одітий, як ходить, чи має шаблю... Єму всьо розповіли.

— А шаблю має також?

Він глубоко зітхнув з радости.

— Я увиджу єго, коли приїде — думав в своїй старій тремтячій голові.

* * *

Начальник приїхав і задержав ся в домі Денка.

Той дім був одинокий в селі, що трохи лїпше виглядав. Обліплений глиною, з віконцями, з котрих лиш одно було зі скла, з кількома вузкими східцями перед входовими дверми і тому громада вибрала єго на принятє високого гостя.

Старий Йоцо поспішив до Денка, застукав палицею о плетені ворота і крикнув:

— Денку, чи гість дома?

Коли Денко єго побачив, прибрав поважний вид.

— Очивидно, що дома. А чого ти прийшов? Начальник утомлений, дай єму тепер спокій.

— Скажи єму, щоби був ласкавий вийти на хвильку! — сказав старий, стукнув палицею о землю і пустив ся до сходів, що вели до сіний.

— Чогож так спішиш ся? Чого тобі до начальника? — питав господар.

— Ех, нічого, лиш так.... скажи єму: слїпий старий Йоцо хоче тебе видїти —

— Ти хочеш єго видїти? — сказав Денко з гіркою усьмішкою і погадав собі: Увидиш єго як своє лице в кирници.

Але старий був упертий. Вже стукнув палицею о перший схід. Єго стара голова трясла ся.

Господар увійшов до середини і заявив начальникови, що один здитинілий слїпий старець прийшов до него.

(Дальше буде).

Марокканьский султан не хоче нічого й чути о тім, щоби марокканьска конференция відбувала ся в Мадриді. Скорше вже згодив би ся він на то, щоби конференция відбула ся в Анґесірос, а коли би се іспаньске місточко показало ся недогідне, то нехай конференция відбуває ся Танґері. Султан противний тепер всім реформам, не хоче допустити ніяких нових і має велику охоту покасувати навіть давні.

Новинки.

Львів дня 29-го грудня 1905.

— Є. Е. п. Міністер справ заграничних гр. Аґенор Голуховский виїхав зі Львова до Скали.

— Іменованя. П. Намістник іменував в рахунковім департаменті ц. к. Намістництва рахункових официялів: Альфреда Будзиновского, Брон. Гошовского і Ів. Ямрозика рахункови ревідентами, асистентів рахункових: Тад. Солтикевича і Ник. Сіяка рахунковими официялами, а рахункових практикантів: Алекс. Станкевича і Алекс. Гошовского рахунковими асистентами.

— Зміна назв ґімназий. П. Управитель міністерства просьвіти зарядив, аби державні ґімназиї в Коломиї, Перемишли і Станиславові уживали в урядових актах і на печатках замість назв „перша“ або „друга“ ґімназия назв: ц. к. ґімназия в . . . з польскою взглядно рускою викладовою мовою.

— Новий уряд почтовий увийде в житє з днем 1 січня 1906 р. в Дорожеві, самбірского повіта.

— Конкурс на три посаги по 570 корон з фундациї Сімяновских оповіщує виділ краєвий з реченцем до 28 лютого 1906 р. О ті посаги можуть убігати ся бідні дочки жителів всіх галицких міст і місточок з виїмком Львова і Кракова, що покінчили 17 а не переступили 24 року житя, католицкого віроісповіданя, без ріжниці обряду. Першеньство мають сироти по вітци і матери.

— Дрібні вісти. П. Антін Грицак зложив іспит на будівничого перед комісиєю в Намістництві. — Дневник розпоряджень краєвої оборони оголошує іменоване підпоручниками 231 кадетів і 17 підофіцирів в піхоті, а 4 підофіцирів при кінноті краєвої оборони. — Міскі ради в Самборі, Станиславові і Стрию ухвалили завести з днем 1 січня середно европейский час. — В Чернівцях заводять з Новим роком войскову поліцию. — Руский театр переїздить з завтрішним днем зі Стрия до Перемишля. — Виділ повітової ради в Дрогобичи розписав конкурс на посаду окружного лікаря в Підбужи з річною платнею 1200 К і додатком на обїздки 730 К. — З Райхенав доносять, що віденьский промисловець, Ант. Люке, котрий вибрав ся на прогульку на гору Шнеберґ, упав звідтам і тяжко потовк ся. — В Парижи зловлено сими днями банкового урядника Гуґона Шпіґля, котрий здефравдував 800.000 корон в Берлині в товаристві копалень вугля. — В Берлині, в однім з тамошних готелів, відобрав собі житє, заживши отрую, Альфред Нелькен, властитель банку в Варшаві, котрий перед кількома днями збанкротовав.

— Еміґрация до полудневої Америки з Галичини ще не перевела ся. Ф. Білостоцкий, орґанізатор польских кольоністів в Арґентині, доносить, що в липни с. р. приїхало до Апостолес (польско-руска кольонія в державі Місіонес) 118 Русинів із всхідної Галичини. Еміґрантів поселено в новій кольонії Канделярия, що лежить недалеко Апостолес на рікою Парана.

— Не аби який апетит. В місті Монтріль, в Канаді, жиє робітник Петро Дальбек, котрий що до апетиту є хиба перший на сьвіті. Той чоловік зїдає до 20 мінут копу яєць і випиває на день 175 склянок пива. Коли не має часу обирати яйця, їсть їх з шкаралупою. Одної ночи зїв Дальбек сім тарелів гороху, вісім омлетів з шинкою і шість біфштиків, до того кілька бохонців хліба. Питане, звідки звичайний робітник має фонди, аби так „віджвляти ся“.

— Пригода на зелізници. На зелізничій стациї в Ярославі стала ся онногди вечером пригода. Посьпішний тягаровий поїзд наслідком фальшивого уставленя зворотниці вїхав на шлях, на якім стояли порожні вози. Заки машиніст побачив, куди їде, вже машина впала на вози і розторощила чотири, а сама перевернула ся впоперек шляху. Машиніст і топник тяжко потовкли ся, а ціла обслуга поїзду зголосила ся хорою.

— Нещастна пригода лучила ся передвчера в домі при ул. Замковій ч. 9 у Львові. Замешкала в тім домі Уршуля Малійко, виходячи перед полуднем до міста, полишила в замкненій компатї 3½-літного вихованця свого Володислава Колодія. Коли дві години пізнїйше повернула до дому і отворила компату, застала єї повну диму, а хлопець лежав без житя на ліжку. Показало ся, що дитина бавлячи ся сїрниками, запалила сїно і солому, якими була застелена підлога з нагоди різдвяних сьвят. Огонь знищив також убогу домашну обставу. Крім дитини удушили ся в димі три канарки, що були в клїтці.

— Засуд на смерть. В послїдних кількох днях відбувала ся перед лавою присяжних судиїв у Львові розправа против парубка Федька Горбача, обжалованого о убите своєї 3-лїтної дитини, неправесного походженя. Присяжні судиї потвердили 8-ма голосами питане що до убийства, а трибунал засудив Горбача на кару смерти через повішене. Відчитане вироку не зробило на убийнику нїякого враженя. Коли предсїдатель сказав до него: „за то, щось убив дитину, будеш висїти“ — він відповів байдужно: „розумію, дякую“. Провідник лави присяжних просив трибунал, аби предложив обжалованого до помилуваня.

Телеґрами.

Будапешт 29 грудня. Бувший міністер скарбу відвідав вчера перед полуднем гр. Юл. Андрашого і конферував з ним.

Москва 29 грудня. (Пет. Аґ.) Товпа зложена з 300 узброєних людий впала до помешканя шефа поліциї і убила єго. Около 1000 узброєних революціоністів заатакувало будинок поліцийний, але їх відперто зі значними стратами. Революціоністи забрали 200 возів з поживою. Поліцмайстер розпорядив, щоби стріляно до кождого, хто би хотів зривати дроти телеґрафічні або телефонїчні.

Петербург 29 грудня. „Русь“ доносить, що в уральских сторонах проявив ся великий рух робітничий. Осередком того руху єсть Златоуст (оренбурска ґубернія), де знаходить ся велика фабрика гармат. Вже вісім днів тому, як там робітники проголосили републику. З фабрики повівають червоні хоругви Начальника округа і єго заступника робітники арештували.

Москва 29 грудня. Пет. Аґ. доносить під датою 28 с. м.: Нинї (в четвер) вистріли з пушок чути було рідше. Стріляно до 20 домів, котрих повстанці стріляли до патрулів. Революціоністи роздали в місті відозву що нинї (в четвер) має бути спокій, але завтра (в пятницю) борба зачне ся на ново. Видавництво часописи „Борба“ застановлено. Нинї арештовано всіх членів тутешного социяльно-революцийного комітету і забрано богато листів, бомб і цекольну машину. Крім того арештовано ще пять иньших революціоністів. Приарештовано „революцийної когорти“ знайдено бомби. Арештовано також якусь незвістну женщину, при котрій знайдено дві бомби. В однім приватнім домі знайдено також дві бомби.

Одесса 29 грудня. Ґен. Каранґозов іменований ґен.-ґубернатором.

Білград 29 грудня. На засїданю скупштини має социялїстичний посол Стойкович виступити з жаданем, щоби королеви Міланови поставити памятник.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1905.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Перем.
	6 10	„ Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск. Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8 05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
8 40		„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	8·50	„ Кракова, Відня, Хирова (ч. Перем.)
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
	11·55	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора. Сянока, Стрілок
2·15		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·45	„ Тухлї (15/6 до 30/9), Сколього (1/5 до 30/9)
	4·32	„ Яворова
	5·00	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·15	„ Підволочиск, Гусятина, Заліщик (на Підз.)
	5 25	„ Кракова, Відня, Хирова
	5·45	„ Іцкан, Жидачева. Калуша
		в ночи
	9·10	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·50	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·20	„ Підволочиск. Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6 43	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	9 00	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	9·23	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·10	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	2 55	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	4 10	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	4·15	„ Кракова, Відня, Сянока
	4·20	„ Самбора, Хирова, Сянока
	5·50	„ Коломиї, Жидачева, Керешмезе
	5·58	„ Яворова
		в ночи
	6 25	До Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·30	„ Рави рускої
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля (1/5 до 30/9), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·55	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·05	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·10	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12 45		„ Кракова, Відня
2·00		„ Підволочиск, Заліщик, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Потутор, Скали
2·50		„ Кракова, Відня, Хирова
2 51		„ Іцкан, Калуша

Замітка. Час середно-европейский єсть пізнїйший о 36 мінут від часу львівского. Звичайні білєти їзди як і всякі иньші білєти, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цілий день в міcтовім бюрі ц. к. зелізниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).